U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobců: **a) S. H.**, **b) Y. H.**, a **c) nezl. O. H.**, všichni zast. JUDr. Michalem Kalenským, advokátem se sídlem Madridská 762/9, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, **Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 2. 2016, čj. OAM-1003/ZA-ZA02-P16-2015 a čj. OAM-999/ZA-ZA02-P16-2015, a ze dne 26. 8. 2016, čj. OAM-389/ZA-P07-LE23-2016 v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2017, čj. 4 Az 9/2016-52,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci JUDr. Michalu Kalenskému **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 18 731 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím (dále též jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný rozhodl, že žalobcům neuděluje mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem zamítl, neboť ji neshledal důvodnou.

[2] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) brojili proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů vyplývajících z § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítli, že napadený rozsudek je stižen nepřezkoumatelností, neboť městský soud se dostatečně nevypořádal s jednotlivými žalobními námitkami. Stěžovatelé konstatovali, že jejich obavy nelze nijak bagatelizovat, a pokud tak městský soud učinil, měl své rozhodnutí řádně odůvodnit. Stěžovatelé napadli též výrok III. napadeného rozsudku, neboť podle nich měla být

zástupci přiznána paušální náhrada výdajů za dva úkony právních služeb ve vztahu ke všem třem účastníkům, nikoliv pouze ve vztahu k jednomu z nich.

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel její důvodnost, neboť jak jeho rozhodnutí, tak rozhodnutí městského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis, na napadené rozhodnutí a na rozhodnutí městského soudu a navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, případně její zamítnutí pro nedůvodnost.

[4] Po posouzení přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve věcech mezinárodní ochrany v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. nejprve zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud v této souvislosti předně poznamenává, že usnesení, jímž Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítá, nemusí být dle § 104a odst. 3 s. ř. s. odůvodněno. Přesto však Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[5] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost je přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu je shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[6] Nejvyšší správní soud neshledal, že by v nyní projednávané věci byl dán některý z důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně vlastní zájmy stěžovatelů nepřesahuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení městského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva.

[7] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[8] Nejvyšší správní soud nepřehlédl námitku stěžovatelů týkající se nesprávně určené výše paušální náhrady výdajů. Protože však v posuzované věci Nejvyšší správní soud nedospěl k závěru, že by bylo možné věc posoudit meritorně, nemohl posuzovat ani námitku nesprávně určené výše paušální náhrady výdajů zástupce stěžovatelů (srov. k tomu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, čj. 7 Afs

1/2007-64, podle něhož je přezkum výroku o náhradě nákladů řízení vyhrazen pro případy, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé).

[9] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[10] Ustanovený zástupce stěžovatelů advokát JUDr. Michal Kalenský požadoval „*celkovou výši nákladů řízení*“ 20 182,80 Kč. Zástupce stěžovatelů učinil ve věci dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to sepis kasační stížnosti a podání repliky k vyjádření žalovaného. Nejvyšší správní soud nepřiznal zástupcem požadovanou mimosmluvní odměnu za převzetí a přípravu zastoupení, neboť zástupce zastupoval stěžovatele již v řízení před krajským soudem. V souladu s ustanovením § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí odměna za jeden úkon 3 100 Kč. Protože se však jednalo o společné úkony při zastupování tří osob, náleží advokátovi ve smyslu § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 % (tedy odměna ve výši 2 480 Kč za jeden úkon a jednu zastupovanou osobu, celkem na odměně za zastupování 14 880 Kč). Podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu zástupci náleží i náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč; uvedená paušální náhrada byla přiznána bez ohledu na počet zastupovaných stěžovatelů jen dvakrát, neboť zástupce stěžovatelů učinil dva, byť společné úkony právní služby. Zástupce stěžovatelů je plátcem DPH, proto byla k odměně a náhradě paušalizovaných nákladů řízení přičtena i zástupcem požadovaná náhrada DPH ve výši 21%, tedy 3 251 Kč (§ 23a zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii). Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tedy činí celkem 18 731 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. března 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu